

การศึกษาในอนาคต

■ นำเสนอเมื่อ 3 ต.ค. 2559

คอลัมน์ มุมข้าราชการ โดย ซี 12

การจัดการศึกษาของไทยในอนาคตจะมีแต่เพียงนักคิด อันได้แก่ นักการศึกษา นักวิชาการ นักวางแผน ผู้นำไปปฏิบัติ คือ ครูบาอาจารย์และนักเรียนซึ่งเป็นผลผลิตไม่ไฉนแล้ว

นี่เป็นประเด็นที่ นายจันทโททัย กลีบเมฆ อดีตนักการศึกษาในระดับรองผู้อำนวยการเขตพื้นที่การศึกษาหยิบยกมานำเสนอเป็นข้อคิดโดยระบุว่า

การจัดการศึกษาในอนาคตจำเป็นจะต้องมีทั้งนักคิด ผู้นำไปปฏิบัติ และผู้ให้การสนับสนุน ประกอบกันไปถึง 3 ส่วนอย่างกลมกลืนกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตที่มีคุณภาพ

ในปัจจุบันเราค้นเคยกับการจัดการเรียนการสอนที่ครูเป็นผู้รับแนวความคิดและนโยบายมาจากระดับสูงเพื่อนำไปปฏิบัติโดยผู้ปกครอง ชุมชนและท้องถิ่นเข้าไปมีส่วนร่วมเพียงเล็กน้อย เช่น กรรมการสถานศึกษา เป็นต้น ดังนั้นในอนาคตควรมีการเพิ่มบทบาทของผู้ปกครอง ชุมชน และท้องถิ่นให้มากขึ้น จะเปรียบเทียบกับเห็นพอสั่งเขป ดังนี้

บทบาทของผู้ปกครอง ชุมชน และท้องถิ่นที่มีต่อการศึกษาในอดีตและปัจจุบันนั้น ในความเป็นจริงแต่ละโรงเรียนมีแนวโน้มจะอยู่อย่างโดดเดี่ยว การติดต่อระหว่างผู้ปกครอง ชุมชน และท้องถิ่นกับโรงเรียนมีน้อย ถิ่นน้อยมากหรือไม่มีเลย

งานหลักของครู ได้แก่ การบอณาสอนจากตำราให้ตรงกับหลักสูตรหรืองานที่กำหนดไว้ ซึ่งผู้ปกครอง ชุมชน และท้องถิ่นไม่มีส่วนใดสำรวจ รับรู้ หรือแสดงความคิดเห็นและเหตุผลที่ผู้ปกครองชุมชน และท้องถิ่นต้องการให้โรงเรียนได้รับทราบ

การจัดการเรียนการสอนก็จะสำเร็จรูปจากกรม กระทรวงและครู เพื่อนำมาอบรมสั่งสอนให้แก่เด็กเรียนทั่วประเทศ ในส่วนของหลักสูตรก็จะเป็นแนวปฏิบัติที่สืบทอดกันมา ไม่ค่อยมีการปรับปรุงให้มีคุณภาพดีขึ้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการประเมินก็คือ นักเรียนจะได้ประกาศนียบัตรเมื่อศึกษาจบหลักสูตร นักเรียนที่เรียนดีมีผู้ลงงานเยี่ยมยอดจะได้อยู่ไกลชีวิตครู และครูจะให้ความสนใจเป็นพิเศษ ส่วนผู้ปกครองจะให้ความสำคัญเกี่ยวกับผลการเรียนของนักเรียนเท่านั้น

ที่จริงแล้วบทบาทของผู้ปกครอง ชุมชน และท้องถิ่นที่มีต่อการจัดการศึกษาในอนาคตควรจะเป็นดังนี้คือ

งานหลักของครู ได้แก่ การสร้างสรรค์ความสำเร็จให้เกิดตามสภาพสิ่งแวดล้อมของชุมชนและท้องถิ่นที่ตั้งของโรงเรียน โดยหลักสูตรจะเป็นเพียงการเนนการแก้ปัญหาให้แก่เด็กเรียนเท่านั้น โดยครูผู้ปกครอง ชุมชนและท้องถิ่นต้องช่วยกันประชุม ปรึกษาหารือคิดวางแผนเพื่อกำหนดเป็นหลักสูตรท้องถิ่นของตนเอง และเอาไปใช้อย่างจริงจังทุกชั้นเรียน

หลักสูตรมีความหลากหลายตามความต้องการของผู้ปกครองชุมชน และท้องถิ่น

ความสำเร็จในความหลากหลายของหลักสูตรขึ้นอยู่กับผู้เรียนและชุมชน โดยมีครูเป็นเพียงผู้ชี้แนะเท่านั้น

ผลงานแห่งความสำเร็จ คือ
ผลงานที่ดีที่สุดของนักเรียนที่แข่งขันกับตัวเองไม่ใช่แข่งขันกับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน

การนำเสนอแนวคิดเหล่านี้เป็นเรื่องที่ดี
แต่นักการศึกษาและนักวิชาการทั้งหลายจะมีเวลาและจิตใจที่กว้างขวางในการรับข้อคิดของผู้มีประสบการณ์บ้างหรือไม่ยังไม่แน่ใจนัก.

“ซี.12”

ขอบคุณที่มาจาก [คอลัมน์ มุมข้าราชการ โดย ซี 12 หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 29 ก.ย. 2559](#)